

Santa Teresa de Lisieux i la confiança

Fra Valentí Serra de Manresa¹

En ocasió dels 150 anys de la naixença de Teresa de Lisieux —i coincidint amb el centenari de la seva canonització tinguda a Roma l'any 1923— el Sant Pare ha publicat una exhortació apostòlica titulada C'est la confiance sobre la destacada importància eclesial del camí de la confiança en la doctrina espiritual de la santa de Lisieux.

Aquesta exhortació fou expressament signada el 15 d'octubre, en la festa de santa Teresa de Jesús, per tal de presentar la popular santa Teresina —reconeguda per la Unesco com a una de les figures més significatives de la humanitat— talment com el fruit més ben madurat i de major ressò eclesial produït per la reforma del carmel teresià.

El Papa en el seu escrit posa en relleu la genial intuïció de Teresa de Lisieux d'accentuar l'experiència de la confiança com a camí que condueix a l'Amor, un “caminet” —en el llenguatge de la santa— que no admet excuses perquè el poden seguir tots els fidels en totes les edats i estats, ja siguin seglars, ja siguin sacerdots, ja siguin religiosos. És, la confiança, com diria també un sant de la nostra terra, Anton M. Claret “un camí dret i segur que porta al cel”. En aquesta carta apostòlica el Papa no només es refereix a santa Teresina com a doctora, o experta, en la *scientia Amoris* sinó que ens la presenta també com a “Doctora de la Síntesi”, puix que ella ens situa al cor mateix de l'experiència cristiana, ens condueix al seu nucli més essencial.

Aquesta carta apostòlica esdevé una guia eminentment pràctica per fer-nos trobadissos amb l'Amor seguint l'itinerari espiritual de la confiança que ens proposa la santa carmelita de Lisieux, una religiosa contemplativa que visqué l'Amor en la seva constant recerca de la Veritat. El Papa Francesc amb aquesta exhortació ens convida a donar pas a la confiança en les nostres vides tot seguint les propostes del camí espiritual de Teresa de Lisieux i vivint, com ella, l'Amor.

En Teresa de Lisieux, tot i passar pràcticament desapercibuda pels seus contemporanis, avui, gràcies al seus escrits i a les declaracions aportades pels qui la tractaren en les sessions dels processos de beatificació i canonització, hi descobrim en la seva experiència el gran valor de la confiança en Déu, expressat en el “caminet” teresià que condueix a la Veritat i a l'Amor. Així, en la carta apostòlica el Papa Francesc hi posa de manifest la gran actualitat de la santa i la seva proposta espiritual, car vivint nosaltres en un món

individualista que ens empeny a tancar-nos egoïstament en els propis interessos santa Teresina ens convida, en canvi, a la pregària d'intercessió i a fer de la nostra vida un regal d'amor. Semblantment, ja en el llunyà 1930 el caputxí Remigi de Papiol —beatificat a la catedral de Barcelona el 21 de novembre de 2015 amb el grup dels màrtirs caputxins de la Guerra Civil— en la suggeridora monografia que publicà amb el títol de *La fesomia franciscana de santa Teresina de Jesús Infant*, quan presentà en paral·lel la semblança espiritual entre sant Francesc d'Assís i santa Teresa de Lisieux, hi manifestà que “En estudiar la vida interior de santa Teresina, hom veu tot seguit que la seva característica és també l'amor diví, que troba alhora son fogar més intens i la seva expressió més viva entre l'amor tendre, efusiu i absorbent, en un paraula seràfic, al Verb Encarnat, Jesús, a la manera de sant Francesc” (p. 4). Més encara, Remigi de Papiol ho reblà assenyalant que “Santa Teresina ha tingut el gran encert de saber presentar la vida espiritual en son aspecte verament evangèlic. El dogma central del cristianisme, el fi principal de l'Encarnació del Verb, és la nostra filiació divina. Per consegüent, les nostres relacions amb Déu han d'ésser semblants a les dels infants envers llurs pares: han d'estar amarades de sentiments d'humilitat, de confiança, d'amor” (p. 16) tal com, de guisa semblant s'assenyala al llarg de tota la carta apostòlica *C'est la confiance*. També, en començar la dècada de 1930 el beat Remigi de Papiol havia escrit que “Santa Teresa de Jesús Infant i de la Santa Faç s'agermana admirablement amb sant Francesc d'Assís, enamorat de Jesús Infant a Greccio i crucificat amb el Crist a La Verna. Són com dues lires místiques que, polsades per un mateix esperit, donen sempre la mateixa nota de l'Amor i la confiança” (p. 20).

En el nostre món d'avui on la criatura humana està obsessionada per la grandesa i pel poder, Teresa de Lisieux ens proposa alternativament el camí de la confiança i de fer-nos petits. En una època de complicacions i de seducció que ens toca de viure marcada per les novetats del progrés de la tècnica, ella ens ajuda a redescobrir la senzillesa i el primat absolut de l'amor portant una vida de confiança i d'abandonament en mans de Déu. En efecte, la confiança que vol suscitar santa Teresina ha de conduir-nos a l'abandó en mans de Déu ja que la confiança ens condueix a l'abandó i ens fa bandejar els càlculs obsessius i la constant preocupació pel futur que treu la pau dels cors.

Així, quan a la tardor de 1897 l'existència terrena de Teresa de Lisieux tocava la seva fi ella insistia a afirmar que: “Els que correm per les sendes de l'amor no hem de pensar en allò dolorós que es pugui passar en un futur, ja que això seria faltar a la confiança”, puix que si realment ens sabem en les mans amoroses d'un Déu que ens estima sense límits sabrem, des de la confiança, que finalment es complirà en les nostres vides el seu projecte d'amor i salvació. La santa carmelita de Lisieux, tot i estar extenuada per les terribles sofrenes de la malaltia podia afirmar quan albirava l'acabament dels seus dies que “ara tan sols compto amb l'Amor”. Sí, al final només

compta l'amor i la confiança que "fa florir roses i les desfulla en un desbordament de la sobreabundància d'amor", escriu el Papa.

El Sant Pare acaba la seva carta apostòlica posant de manifest que un segle després de la naixença de la santa de Lisieux "la sentim més viva que mai enmig d'una Església peregrina. Ella peregrina amb nosaltres fent el bé a la Terra, tal com ella desitjà, vessant una pluja de roses, és a dir, les gràcies que Déu ens regala per la seva intercessió" (n. 53). La vida terrenal de Teresa de Lisieux fou breu, escassament vint-i-quatre anys, fou senzilla i oculta, però l'extraordinària càrrega de llum i d'amor que ella irradiava es desplegà de manera sorprenent després de la seva mort amb la publicació dels seus escrits i amb les innumerables gràcies obtingudes gràcies a la seva intercessió, essent una de les pioneres la que experimentà el setembre de 1908 Fra Pau Maria (Felip Tobza, fill de Narbona), monjo cistercenc de l'abadia de Nostra Senyora del Sufragi, refugiat al Mas Colom de Tàrraga, guarit d'un càncer terminal gràcies a una novena que, amb gran confiança, feu a "Sor Teresa del Niño Jesús, religiosa del Carmelo de Lisieux que murió hace algunos años en olor de santidad". Que la lectura d'aquesta carta apostòlica del Papa Francesc ens esperoni a confiar molt més en la infinita misericòrdia d'un Déu que ens estima sense límits i que ens ho ha donat tot en la persona de Jesús, el Fill!

¹ Caputxí i sacerdot, Barcelona.